1.

Когато бях на осем, татко ме разряза от гърлото до корема.

В гората, сред пущинака на Британска Колумбия, той стоеше в работилницата си прашен и смърдящ на кръв. Беше окачил кожи да съхнат и те докосваха челата ни, докато пълзяхме между тях. Дори тогава треперех, а Аги се усмихваше дяволито пред мен, далеч по-смела. След летата, прекарани в жадуване да разбера какво се случва в тази барака, сега отчаяно исках да се махна от нея.

Той беше убил заек и макар че ни позволяваше да бродим из гората с него, никога не ни показваше самото убийство.

Аги беше нетърпелива и в бързината изрита един варел от саламура. Чу се силен отекващ тътен, който усетих със стъпалата си. Татко вдигна очи и въздъхна.

– Наистина ли искате да видите това?

Аги кимна.

– А готови ли сте за него?

Пак кимане.

Аз виждах пухкавия заек и ножовете. Той не помръдваше; вече беше мъртъв.

– Елате тогава.

Застанахме от двете му страни, носовете ни стърчаха над тезгяха. Вече виждах всички цветове на козината – ръждивокафявото и тъмнооранжевото, кремавото, сивото, бялото и черното. Калейдоскоп от цветове, вероятно създадени, за да го направят невидим и да предотвратят точно тази съдба. Горкото зайче.

– Разбирате ли защо го правя? – попита ни татко.

И двете кимнахме.

– За прехрана – каза Аги.

– Което означава? Инти?

– Ние ловуваме само това, от което се нуждаем, и също допринасяме за екосистемата, като отглеждаме храна и живеем възможно най-самодостатъчно – отвърнах аз.

– Точно така. Затова се отнасяме с уважение към това създание и му благодарим, че ни храни.

– Благодарим ти – каза Аги и аз повторих. Имах чувството, че на заека никак не му пука за нашата благодарност. И мислено отправих едно печално извинение. Но през цялото време усещах странно изтръпване в корема ниско долу. Исках да се махна от това място. То беше царството на татко, кожите, ножовете и кръвта, миризмата, която вечно го обгръщаше, те винаги са били неговото царство и исках да си остане така. Сякаш отваряш врата към по-мрачно място, по-жестоко, за възрастни, и не знаех защо Аги искаше това, но ако го искаше, ако наистина го искаше, трябваше да остана. Защото, където отидеше Аги, аз я следвах.

– Преди да го изядем, трябва да го одерем. Ще ощавя кожата, за да може да я използваме или да я продадем, а после ще изядем всяка част от тялото, за да не се…

– Прахосва – отвърнахме ние.

– И защо?

– Защото прахосването е истинският враг на планетата – казахме ние.

– Хайде, татко – изхленчи Аги.

– Добре, първо разрязваме от гърлото до корема.

Върхът на ножа му потъна в козината на врата на заека и аз разбрах, че съм направила грешка. Преди да успея да затворя очи, ножът разряза гърлото ми и с едно дълго бързо движение разпори кожата ми до корема.

Паднах тежко на пода, разпорена, изкормена. Усетих го така истинско, че бях сигурна, че потече кръв, и запищях, пищях, а после и татко закрещя и изпусна ножа, а Аги клекна и ме придърпа към себе си. Сърцето ѝ тупаше до моето. Пръстите ѝ барабаняха на гърба ми. В слабите ѝ ръце аз отново станах цяла. Станах себе си без кръв и без никаква рана.

Винаги бях знаела, че в мен има нещо различно, но в този ден за първи път осъзнах, че то може да е опасно. И пак в този ден, когато излязох от бараката в дългия лилав здрач, погледнах към гората и видях първия си вълк, а той видя мен.

❖

Сега в друга част на света мракът е тежък и дишането им е навсякъде около мен. Миризмата им се е променила. Още е топла, землиста, но по-мускусна, което означава, че се страхуват, което пък означава, че един от тях е буден.

Златните ѝ очи откриват толкова светлина, колкото да я отразят.

Спокойно – казвам ѝ без думи.

Тя е вълк Номер шест, майката, и ме гледа от металната си клетка. Козината ѝ е светла като зимно небе. Лапите ѝ не са познавали студа на стоманата досега. Ако можех, щях да премахна това знание от нея. Защото то е студено. Инстинктът ми подсказва да се опитам да я успокоя с нежни думи или с нежен до-

пир, но именно моето присъствие я плаши най-много, затова излизам.

Минавам тихо покрай другите клетки в дъното на товарния контейнер. Пантите на вратата скърцат, докато ме пускат на свобода. Ботушите ми тропват на земята с хрущене. Това място нощем е зловещ свят. Снежен килим се издига към луната и сияе под нея. Голи дървета сребреят. Дъхът ми излиза на облаци.

Чукам на прозореца на шофьора, за да събудя останалите. Те спят в кабината на камиона и сега примигват сънено към мен. Евън е завит с одеяло и аз усещам на врата си бодливия му край.

– Номер шест е будна – казвам и те разбират какво имам предвид.

– Това няма да свърши добре – казва Евън.

– Те няма да разберат – казвам аз.

– Ан ще откачи, Инти.

– Майната ѝ на Ан.

Сега тук трябваше да има журналисти, представители на правителството и началници на отдели, въоръжена охрана. Трябваше да има фанфари. Вместо това бяхме блокирани от заповед в последния момент, която имаше за цел да ни забави, докато стресът от твърде дългото пътуване не убие животните ни. Нашите врагове искат те да останат в клетките, докато сърцата им спрат. Но аз няма да го допусна. И сега ние четиримата – трима биолози и един ветеринар – се прокрадваме на лунната светлина в една гора с безценния си товар. Тихи и невидими. Без разрешение. Както трябваше да е от самото начало.

Вече няма път за камиона, затова продължаваме пеша. Вдигаме първо клетката на Номер шест, с Нийлс я хващаме отзад за двата ъгъла, а едрият Евън я хваща сам отпред. Амилия, нашият ветеринар и единствената местна, ще остане тук на стража с ос-

таналите два контейнера. Има малко повече от осемстотин метра до ограждението и снегът е дълбок. Единственият звук, който Шест издава, е нещо като пъхтене, което показва колко е изплашена.

Чуваме далечен птичи крясък.

Питам се дали той събужда нещо в нея, този самотен крясък в нощта, дали разпознава в него същия древен вик, който сама издава. Но дори да е така, тя не отговаря по разбираем за мен начин.

Минава сякаш цяла вечност, докато стигнем до ограждението, но накрая се добираме до телената ограда. Оставяме контейнера с Шест вътре и тръгваме обратно за другите две животни. Не ми харесва да я изпускам от очи, но много малко хора знаят къде са тези огражденията в гората.

След това донасяме мъжкия вълк Номер девет. Той е едро създание, затова вторият преход е по-труден, но поне той още не се е събудил. Третият вълк е млада женска, Номер тринайсет. Тя е дъщеря на Шест и е по-лека от тях, а и този път Амилия ни помага. Когато отнасяме Тринайсет до ограждението, почти се зазорява и аз съм страшно изтощена, но също така развълнувана и притеснена. Женската, Номер шест, и мъжкият, Номер девет, никога не са се срещали. Те не са от една и съща глутница. Но ние ги слагаме заедно в едно ограждение с надеждата, че ще се харесат. Имаме нужда от двойки, които да се чифтосат, за да се реализира проектът.

Но също толкова вероятно е и да се избият.

Отваряме трите контейнера и излизаме от ограждението.

Шести номер, която е изключително осъзната, не помръдва. Не и докато не се изтегляме така далеч, че ни губи от поглед. Не ù харесва миризмата ни. Скоро виждаме гъвкавото ù тяло да се изправя и да излиза на снега. Тя е бяла почти колкото него и върви леко; и

също сияе. След няколко секунди вдига муцуна, за да помирише въздуха, може би обръща внимание на кожения радионашийник, който сложихме на врата ѝ, а после, вместо да изследва новия си свят, тя скача бързо към контейнера на дъщеря си и ляга до него.

Това събужда нещо в мен, нещо топло и крехко, от което съм започнала да се страхувам. Тук е опасно за мен.

– Да я наречем Аш – казва Евън.

Зората оцветява света и от сив той става златен, докато слънцето изгрява и другите две животни започват да се будят от съня на упойката. И трите вълка излизат от контейнерите си на тези четири декара блещукаща гора. Засега ще получат само толкова пространство, а то не е достатъчно. Иска ми се да нямаше никакви огради.

Когато тръгвам пак към камиона, казвам:

– Без имена. Тя е Номер шест.

Не много отдавна, не и в природните мащаби, тази гора не е била така малка и рехава, била е силна и кипяща от живот. Пълна с офика, трепетлика, бреза, хвойна и дъб, тя се е простирала на огромен участък, оцветявайки сега голите шотландски хълмове, и е осигурявала храна и подслон на всякакви диви създания.

А сред корените, между стволовете и под короните на дърветата са тичали вълци.

Днес вълците отново ще бродят по тази земя, която не е виждала представители на техния вид от стотици години. Дали нещо в телата им я помни, както тя ги помни? Тя ги познава добре, чакала ги е да я пробудят от дългата ѝ дрямка.

Прекарваме цял ден в пренасяне на останалите вълци до техните ограждения и се връщаме по здрач в базовия лагер на проекта – малка каменна хижа в края на гората. Другите пият шампанско в кухненския